

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Extranger, 5.

ELS QUE NO HI VAREN FALTAR

—Veyám, anemhi: potser cobrarém.

POBRES Y BENEFICENCIA

No recordo qui es que va dir: «Mentres hi haja rics hi haurà pobres.» Donguin a n' aquest aforisme l' intenció que vulguin, y trobaran en tots els cassos que tanca un gran fons de veritat. El desequilibri social se manifesta ab l' existencia de alguns que tenen més de lo que necessitan y ab la de moltíssims que careixen de lo més indispensable. La riquesa de una ciutat—ahont no hi estigui ben organizada la beneficencia—se revela ab la molta abundancia de pobres que postulan per la vía pública. Aquest es el cas de Barcelona. Aquí la beneficencia está completament desorganizada: la ciutat es rica, els seus habitants tenen fama de generosos, y 'ls pobres, naturalment, hi acuden de tots cantons, com las moscas de la faula «*a un panal de rica miel.*»

No tots els que pidolan ho son de pobres: entre ells s' hi contan gran número de viciosos, y altres que fan de la mendicitat una productiva industria. Ab sols anar enumerant algunas de las artimanyas de que 's valen per' excitar la compassió dels transeunts, podríam escriure una crónica en extrém divertida. Mancos falsificats, coixos de conveniencia, cegos de vista llarga y sorts muts que senten el vol de una mosca y quan vé 'l cas garlan per setze, abundan com la herba en un camp sense conreu.

També hi ha pobres rics. Exemple, la dona del altre día que portava á sobre paper cotisable per valor de algunas mils pessetas, ab el cupó de primer d' any tallat.

N' hi ha així mateix de possehits de una avaricia que ratlla en inverossímil. Al Alberch del Parch fa ja algún temps varen portarhi un home que havia sigut recullit del carrer, extenuat, cadaverich. A copia de tasses de caldo y copetas de vi ranci 'l retornaren; mes quan, ja refet, tractaren de donarli un bany, s' hi resistí com un diable, y no per horror á l' aygua, sino per por de que li descobrissen tres bitllets de cent pessetas que portava amagats á la pitrera. ¡Y aquell home s' estava morint de fam!

¿Volen un altre cas bonich y com l' anterior rigorosament históric? Sortía de no recordo quina iglesia un senyor, y entre las mendicaies estacionadas en l' atri, 's fixá en una que tenia una criatura á la falda y que anava pobríssimament vestida, lo mateix que l' infant, y trobá que se semblava á la dida de casa 'l seu germá, una de las familias més acomodadas de Barcelona. Se la mirá fit á fit y ella 's torná tota roja: l' interrogá, y en efecte, era ella en persona. Una vegada descuberta l' embrolla, ho explicá tot: cada matí, ab l' excusa de treure á passeig al nen, s' anava á disfressar de pobra y acudia á captar á la porta de la iglesia, y 'ls céntims que recullia se 'ls anava á gastar en vi, la poca pena. Aquell nen que ab el temps serà hereu de una gran fortuna, podrá dir que quan mamava demanava caritat.

* * *

Naturalment que no tots els pobres que pidolan pertanyen á n' aquesta categoria: n' hi ha de veritablement necessitats, dignes de compassió. ¿Qué menos pot fer l' home que careix fins de aliment, que demanarlo? ¿Preferirían, per ventura, qu' en lloch d' estendre la má fes corre l' unglá?

—Pero—'s diu—aquest aixám de captaires que 'us traban els passos y per tot arreu vos amohinan,

son pera Barcelona una gran vergonya. Precisa netejar els carrers de aquesta plaga.

Está bé. Reconech que la neteja dels carrers es de tot punt indispensable. Pero ¿qué se n' ha de fer dels pobres? ¿Tractarlos com las escombrarias? ¿Tirarlos al femer? ¡Aixó sí que sería indigne d' una ciutat civilizada! ¡Aixó sí que sería un padró d' inhumanitat!

La mendicitat no s' extingeix ab midas coercitives més ó menos duras, sino socorrent al necessitat, y sempre ab coneixement de causa. Quan una autoritat se proposa extingirla recullintlos y res més, fá la feyna d' en Jafá. Es com si volgués arreplegar aygua ab un garbell. Els detinguts, al recobrar la llibertat, tornan á captar. Y resulta sempre que primer se cansan las autoritats que 'ls pobres.

Sense la previa confecció de un padró d' indigents vehins de Barcelona, que rebin ab regularitat els ausilis de l' Assistencia pública, y sense un alberch apropósit per' aposentarhi als mendicants forasters el temps necessari per' enviarlos als respectius pobles de sa naturalesa, no hi ha medi humá ni decorós de suprimir la mendicitat ab tots els seus vicis y repugnancias.

La mendicitat quedarà definitivament suprimida el día que las autoritats puguin dirli al vehinat de Barcelona: —Els pobres son degudament atesos en las sevas necessitats.

Llavoras se podrá publicar un bando, qu' en lloch de dir: «Queda prohibit postular pels carrers», digui: «Queda prohibit terminantment fer almoyna en la vía pública.»

* * *

Naturalment que la organizació de l' Assistencia pública es una empresa bastant difícil en aquesta terra clássica del desordre y del individualisme exagerat, ahont sembla que tot estigui atés y tot está per atendre; ahont pera lograr l' ingrés en un establiment benéfich se necessitan recomenacions poderosas, fentse devegadas més difícil lograrho que la obtenció de un empleo; ahont, en fí, tot se desnaturalisa.

Així l' Alberch del Parch, creat ja fa molts anys ab miras á la extinció de la mendicitat, conté un número considerable d' estancias permanents, que impossibilitan que la trobin els pobres transeunts dedicats á postular: es com una sala d' espera pera entrar en altres alberchs y fins en el Manicomi; pero sol succehir que molts dels infelissos, tot esperant, s' hi moren.

Lo mateix succehirá si 's porta endavant el projecte iniciat ara en l' Ajuntament de reformar als alcoholichs y als noys abandonats. Se creará, si á la fí 's crea, per un objecte y servirá per un altre molt distint. ¡Oh, y els senyors regidors que no 'n saben poch ni gayre de desnaturalisar todas las cosas en que posan las sevas mans pecadoras!

Ab gran simpatía m' he enterat del projecte del jove periodista Max Bembo. La institució qu' ell ha imaginat, veritablement moderna, es una inspiració de un home de talent y de cor. ¡Y ab quina efusió més conmovedora la defensa y la propaga! ¡Y com la sent la *Escola dels desamparats pera la educació dels pobres de la Ciutat!* ¡Y com la penetra la qu' ell ne diu *Filosofía de la miseria!* ¡Y com voldria donarlos'hi als pobres alguna cosa superior á la freda assistencia material, com es: l' alegría de l' ánima, la redempció de la vida entera, operada per la educació y el carinyo! ¡Y qué ben concebut el complement de la *Escola transformadora dels infants*, ab els *Camps de treball* destinats als adults, camps sanitos de plena y definitiva regeneració!

En Max Bembo, al parlarme dels seus plans en termes de un altruisme viu y vibrant, me guanyá 'l

ELS TRES TOMS

Avans se feyan ab matxos,
enguany ja s' han fet ab vacas.

IY encare després dirán
que aquest país no adelantal

cor. Si Barcelona 'l pogués sentir com vaig sentirlo jo, estich segur que l' ajudaria sense regatejarli els medis, ja que al cap de-vall els resultats produhirían honra y benefici á la comunitat barcelonina, honra pel bé realisat, beneficis per la disminució de la criminalitat.

El pensament del jove periodista no es la resolució complerta de un problema tan complexe com el de la miseria; pero ho es sí la de un dels seus aspectes potser més fonamental.

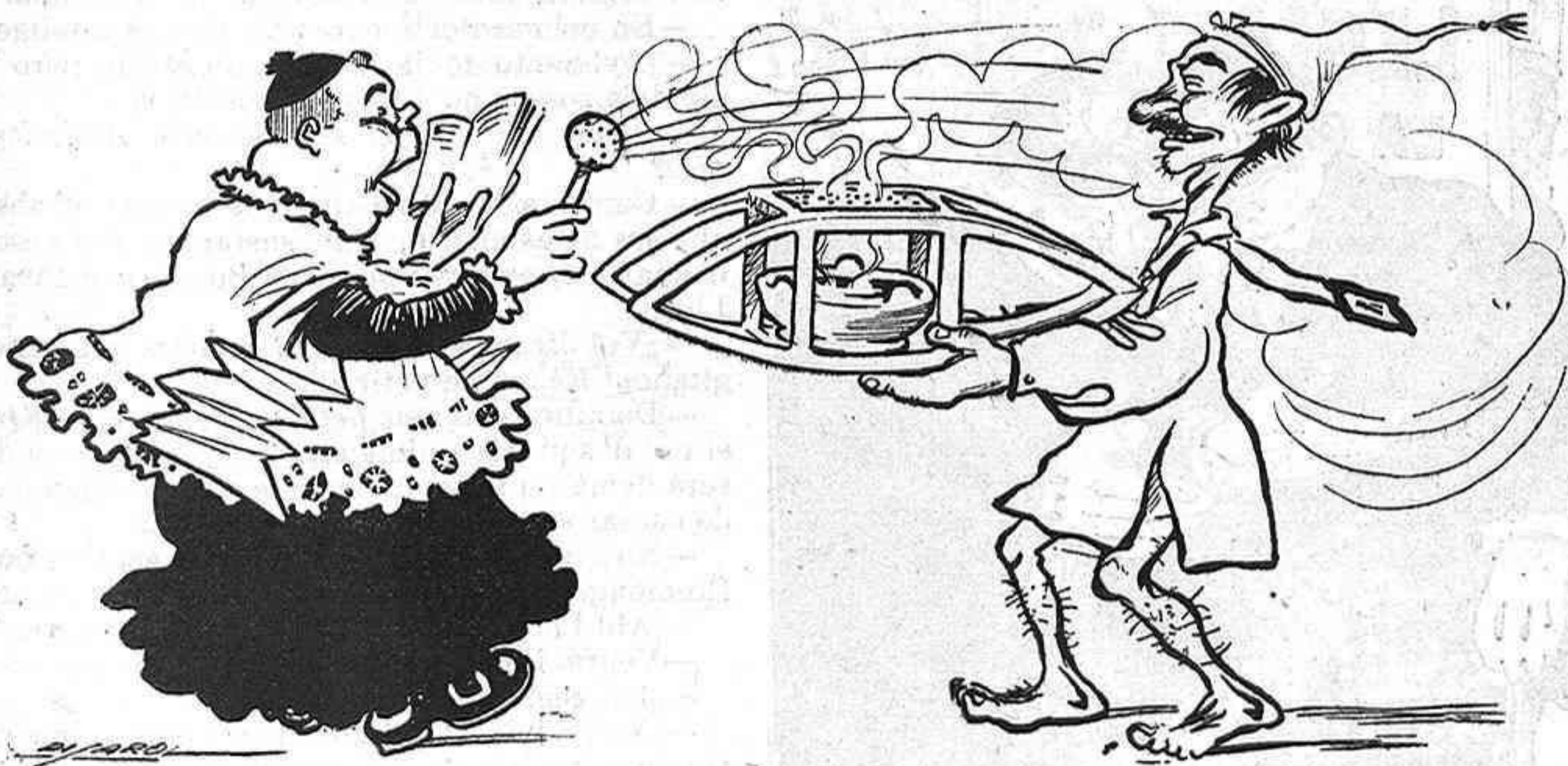
P. DEL O.

UNA PROTESTA

Els carrers y la lluna

Certa nit, que 's reuniren els carrers foscos y estrets que forman, de Barcelona, el descuydat casco vell, un, d' entre tots, molt xerrayre, s' explicava com segueix:
—Sabent, noys, las lluminarias que te l' ample y llarch passeig

LA BENEDICCIÓ DEL BURRO

—¡Amén!
—¿Ja está benchit?
—Sí; ja se 'l pot ficá al llit.

qu' encare que 's diu de Gracia
ben poca á mí me 'n ha fet...
Vejent que, de llum, nosaltres
no 'n tenim, ni per remey,
y estém talment á las foscas...
comprentent que no pot sér
que 'l tal passeig tot s' ho emporti
y nosaltres dejuném,
opino qu' hem d' ajuntarnos
y, encare que siguém vells,
fer constar nostra protesta
que per 'xó, com ell, paguém.
—Molt ben dit, noy, y depressa,—
digué 'l de més aprop seu.—
Volém els llums que 'ns pertocan;
volém els que son de lley...
De prompte, s' ou una rialla,
y, alsant el cap els carrers,
vegeren qu' era... ¡la lluna!
que 's mofava de tots ells.
—¿De qué rius?—van preguntarli.
—De la gracia que m' heu fet
al veure de la manera
qu' esteu perdent tots el temps;

AL PASSEIG DE GRACIA

—¿Per qué han tornat á tancarlos aquests fanals?
—Creo que ha sido en vista del éxito.

me 'n rich d' aquesta protesta
que inútilment intenteu.
¿No veyeu que si 'us posavan
un parell de fanals més
se 'us veuria la bruticia
de que tots n' esteu prou plens
y hauriau de netejarvos?...
¿Cóm ho farian, després,
els gats, els gossos, las ratas,
si no trobavan, á trets,
els pilots d' escombrarias
de que 's mantenen?... ¿Digueu?
Que teniu rahó, ja 'm consta,
pero, noys, no 'n treureu res;
val més qu' aneu á retiro
emportantvos mon consell:
Si alguna nit despertavau
y 'us vejessiu tots ben plens
d' una llum clara y potentia,
gireu ells ulls vers al cel,
mireume á mí, sens recansa,
y digueuvos, mutuament:
—«Tornemse'n, noys, cap al llit
qu' es la lluna.»

Aixís digué
l' astre nocturn, amagantse
darrera d' uns nuvolets,
á temps que l' orador deya:
—Te molta rahó... ¡pleguém!

MANEL NOEL

UN CASSADOR

—Bonas tardes... Un amich, que també es del gremi, m' ha dit que aquí podría provehirme de tot.
—Del gremi... ¿De quin gremi 's tracta?
—Del noble gremi de cassadors... ¿Que no se 'm coneix ab l' aspecte?
—Si vol que li digui la veritat, ab aixó dels aspectes no hi he sigut may gayre fort. Persona entra devegadas á la botiga, que 'm penso que quí sab el gasto que farà, y total vé á preguntarme si al segon pis d' aquesta casa s' hi está una senyora que fa un' aygua que cura els enfits.
—Pues nada, lo que jo desitjo es aixó: procurarme tot lo necessari pera sortir de cassa un día d' aquests.
—Perfectament... Vosté dirá. Cabalment ha entrat en l' armeria més ben assortida de Barcelona.
—En primer lloch, necessito un gos intelligent.
—¡Ay! Sento molt no poderlo servir, pero 'l rengló dels gossos no 'l toquém nosaltres...
—¡Cóm! ¿No díu el seu lletrero: *Artículos para caza?*
—Cert que sí; pero tingui la bondat d' observar que *gos* no es article, sino sustantiu. Per gossos ha d' anar més avall: al plá de la Boqueria ó davant del Liceo...
—¿Vol dir aquells gossets menuts que venen els gitanos? Es massa petit alló...
—Deixiho corre: els petits se fan grans. ¡Quí sab si un d' aquests animalets, avuy mansos y débile, será demá un *setter* invencible ó un perdiguer capás de cassar sense necessitat d' escopeta!
—No diré que no, pero jo no puch esperar-me tant. Diumenge que vé penso llansarme ja á la montanya.
—¡Ah! Llavors no hi ha que perdre temps...
—Veurá; interinament, pósim un bossal.
—¿Pel gos?
—¡Naturalment! Pel gos que, sigui com sigui, ja comprat, ja deixat per un amich, haurá d' acompanyarme en la excursió.
—¿Li agrada aquést?
—Tant se val! Com que no soch jo el qui ha de posarse'l...

MUDANT DE CASA

Els estudiants de Medicina, trasladantse del vell al nou Hospital, el dia de la inauguració de las classes.

—¿Qué més?

—Un sarró.

—Veji, aquí n'hi ha un bon mostruari. Trihi el que més li convingui. ¿Aquest potser?

—¡Massa petit!... ¿Qué hi cab aquí, total? Una dotzena de perdius, una llebra, quatre ó sis cunillots... Jo vull un sarró de confiança, gran, ample, que ja á las primeras de cambi no 'm resulti insuficient...

—Llavoras, cap com aquest. Es igual al que usava *mússiu* Gerard.

—¿Qué cassava aquest *mússiu*?

—Lleons; y si se li posava á tret, algun elefant, algun hipopótam... ¿No ha llegit la seva historia?

—No, pero procuraré llegirla. Sisquera per veure com s'ho arreglava pera ficarse un elefant al sarró.

—¿Qué més necessita?

—La indispensable botelleta pera la beguda...

—M'agrada perque es previsor. Un tragueta d'ayguardent de tant en tant, es lo que més anima al cassador de rassa. ¿La vol gran també?

—¿La botelleta? Sí; pero no tant com el sarró...

—¡No faltaria més! Ab aquesta de quart de litro 'n té de sobra.

—Bueno: ara municions.

—Cápsulas vol dir. ¿De quin calibre?

—¡Oh! Al gust de vosté. Tant m' es un calibre com un altre.

—¿Quinas ha gastat fins ara?

—Gevelot, de sis milímetros.

—Pero aixó son cápsulas d' escopeta de saló...

—No, senyor; de terrat. Cada diumenge, després de dinar, me n' hi pujo xano xano, y ¡pam pim! ¡pam pim!... Allí veuria vosté punteria...

—¿Tira al blanco?

—Al fregall. Faig pujar á la criada ab mi al terrat, y quan jo l' aviso, ¡zás!, clava el fregall en l' ayre, y jo llavoras, tiro *que te crió!*...

—Vamos, una imitació de 'n Tartarin.

—¿Quí era aquest?

—Un famós cassador de gorras que hi havia á Tarascó. També feya com vosté: se 'n anava á fora, tirava la gorra en l' ayre, y ¡plam!... No hi havia dia que no cassés, lo menos, mitja dotzena de gorras.

—Es la gran manera d' exercitarse. Lo qu' es jo, he acabat per sortirne mestre. ¡Vejes vosté els fre-

L' últim carro del convoy.

(Insts. Queraltó)

galls que *mato* cada vegada que pujo al terrat!

—Ja m' ho figuro, ja. Hi posarém, donchs, un parell de centas cápsulas del calibre ordinari. ¿Qué més?

—Pólvora y perdigons.

—¿Per qué?

—Per tirar, home!

—¿Pero no veu que aixó ja va ab las cápsulas?

—Es veritat. No extranyi la meva distracció. La falta de costum... Sent aixís, no 'm deu mancar més que una cosa: la llicencia. ¿No 'n venen vostés?

—Las llicencias no 's venen. Per aixó ha d' anar al Govern Civil. ¿Com s' ho ha arreglat pera cassar fins ara, sense tenir llicencia?

—No he cassat pas may.

—¡Qué!... ¿Aquesta es la primera vegada que hi va?
 —La primera.
 —¡Ah!... Si es aixís, permetim que li dongui un consell. La intenció de vosté deu ser segurament comparéixer el vespre á casa ab unas quantas perdus...
 —Y si pot ser, alguna llebra.
 —Donchs... no perdi inútilment el temps. ¿Vol creure'm á mí?
 —De la seva experiencia 'm reffo.
 —Fa bé. Miri... ¿veu aquella botiga de l' altra part de Rambla? Se 'n va allá, sense escopeta, sense gos, sense municions, y á vuit ó deu rals cada una li vendrán tantas perdus com vulgui.
 —Pero...
 —Y tingui vosté la seguretad de que, ab tot y parlarlas á aquest preu, li sortirán molt mes barato que las que rodant per aquestas montanyas pogués arribar á cassar.

A. MARCH

« LA MALA SOMBRA »

Per aixerits, els Quintero
 autors de *La mala sombra*,
 qu' es una pessa molt maca.

Els teatros de Barcelona
 que executan la sarsuela,
 representan á tot hora
 aqueix sainet mogudíssim
 y de frasses ben xistosas...

El públich se torna ximple
 per veure *la mala sombra*
 patentisant de aquest modo
 que tot lo dolent imposa,
 porque es la pessa citada
 una *jettatura* en forma,
 adornada ab la *trastienda*
 que als Quintero tant els sobra.

L' obra té gracia y soltura,
 té vritat y es enginyosa,
 y per xó es tan alabada,
 y per xó m' he dit á voltas:

Els que pel teatro escriuhen,
 quan fan desgraciadas cosas,
 crítichs y públich trituran
 dels autors la mala sombra...
 la dels germans també es mala...
 ¡y tothom la troba bona!...
 Decididament, al món
 hi ha personas molt sortosas...

ANDRESITO

LLIBRES

TU ERES LA PAZ.—*Novela de costumbres* por E. MARTÍNEZ SIERRA.—*Ilustraciones de CARLOS VÁZQUEZ*.—Forma part de la *Biblioteca universal ilustrada* de la Casa Montaner y Simón.—Es un llibre de familia, honest y sense atreviments, espiritual y sense psicologismes. Un argument senzill y no desprovehit de interés, desarrollat ab verdader carinyo, dona peu al autor pera posar de relleu sas condicions de poeta exhuberant y delicat.

Entre 'ls fragments més notables mereix menció especial la carta qu' escriu la protagonista describint el seu viatge de núvia per las principals ciutats d' Europa.

En el seu género la novela del Sr. Martínez Sierra es un' obra en tots conceptes estimable.

FURGANT PER TOT ARREU per PERE ALDAVERT.—L' antic director de *La Renaixensa* continua donant esplay á la seva ploma incansable. *Furgant per tot arreu* es el séptim volúm dels qu' en poch temps ha estampat, contenint, al igual que 'ls anteriors, una colecció d' articles de *omni re civili*, d' aquells tan seus, tan personals, tan peculiars, que 's fá impossible confóndrels ab els de cap altre periodista catalá.

Els amants de la veritat, de la sinceritat y del bon sentit, els paladars que saborejan ab gust els fruyts castissos de la terra, acullen sempre ab verdadera delectació las elucubracions del vell y honrat periodista, de quí pot dirse que ha creat un género.

ALTRES LLIBRES REBUTS:

Conferencias de 'n Jaume Brossa, donadas al Ateneo Barcelonés els días 6 y 27 de novembre últim.—Son molt

CROQUIS CÓMICHS

—¡Just! Aquest día vas fer la primera comunió... ¡y ara voldrías que 't disfressés de conde!... No més pensas que en divertirte...

—Sí, noya, sí; m' he quedat viuda.
 —¡Quina llástima! Ara justament que comensa la temporada de Carnaval!

interessants y no s'han olvidat encare las acaloradas discussions que ab motiu d' ellas varen empenyarse.

∴ *Els catalans a Basconia.*—Crònica de un viatge per *Carles de Fortuny*.—Se refereix a la visita que al país basch feren els representants de *Solidaritat catalana* y de la *Lliga regionalista de Barcelona* durant el mes de juliol darrer ab motiu de la festa celebrada a San Sebastián.

∴ *Pierrot lladre.*—País de vano en un acte de *Apeles Mestres*. Obra estrenada ab gran éxit en el *Teatro Principal*.

∴ *La dama misteriosa*, zarzuela còmica en un acto, letra de *R. Homedes Mundo* y *Aureliano Fayala* música de *Francisco Salvat*.—Segons se consigna en l' exemplar imprés a Tarragona, está encare per estrenar.

∴ *Un ull de la cara*, aventura mitj històrica escrita en vers per *Lluís Millá*, estrenada en el *Teatro del Bosque* la nit del 19 de novembre últim.

∴ *Páginas altruistas* de *Ernesto Busquets*.—Es un recull dels treballs literaris del autor, fet pels seus amichs y admiradors, després de la seva defunció, ocorreguda a Mayagüez, (Puerto-Rico), trobantse en la flor de l' edat.

RATA SABIA

TEATROS

LICEO

Cavalleria rusticana, dirigida pel seu autor, obtingué un éxit estrepitos, colossal. Era ben coneguda l' obra de n Mascagni; havia sigut sempre celebrada; pero faltava véurela baix la suggestió de la màgica batuta del pare que va portarla al mon, que es un brillantíssim director, fascinador y briós.

L' obra sigué notablement cantada per las Sra. Bianchini Capelli y Srta. Verger, y 'l Sr. Biel.

***

Ab *Lucia di Lamermoor* debutá la Sra. Galvany, que venia precedida de certa celebritat, ab tot y ser ja coneguda a Barcelona per haver cantat en algún teatro de menor categoria que 'l Liceo. Es una artista que adoleix de certa fredor en els recitats y en els andantes y que tot s' ho reserva pera las pessas que li permeten lluhir l' agilitat y la travessura. En aquestas fins s' escedeix per la prodigalitat ab que las adorna.

El tenor Scampini feu gala de una veu excepcional; pero que necessita encare algún domini y puliment pera lluhir com requereixen las condicions del *bel canto*.

***

Després de *Lucia*, se posá *Don Pasquale*, de qual obra ne guarda 'l públich l' imborrable recort de la Darclée, que l' interpretá l' anterior temporada.

En ella, no obstant, se feren aplaudir ab justicia la Galvany, en Reonato y en Rossi.

L' atenció dels filarmònichs estava concentrada en el tenor debutant Sr. Giorgini, que tingué una petita ensopgada en el recitat del acte primer—imposa tant

el Liceo!—pero 's defensá en l' andant y fou molt discutit en la serenata. En resúm: un debut accidentat.

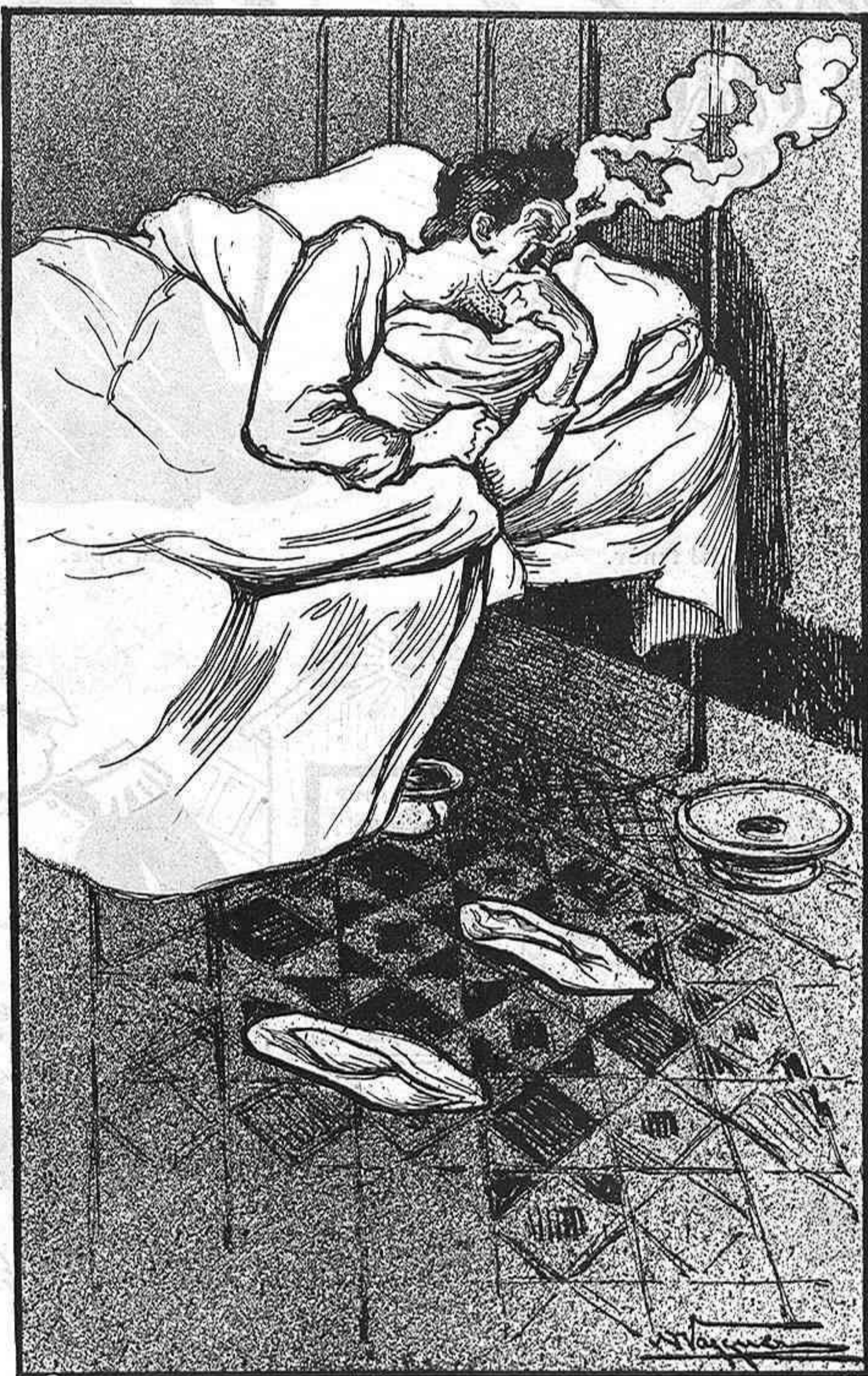
El conjunt de la interpretació no passá de correcta... y 'ls aplaudidors donaren gust a las mans aplaudint com si volguessin ferse passar el fret.

ROMEA

Els amichs de n Creuhet que, plens de bona voluntat, van alabarli l' obra públicament avants del estreno han de regonéixer que no es aquesta la manera de afavorir a un autor jove, y que no basta una lectura íntima pera jutjar un treball destinat al teatro.

Nosaltres creyém, y no hi ha res que demostri lo contrari a pesar de lo que diguin els amichs de referencia, que la predisposició del públich el primer día era favorable al autor. L' espectador ansiava entrar en el drama idíllich d' *El Mestre*, que esclata ingénuament en la cansó popular y que 's dibuixa feblement en aquell primer acte desigual y sens altre calor que 'l que li dona l' esclat de

FILOSOFÍA CARLOS-ALTADILLESCA

—Vaja, alló de que del treball ne surt el descans, no ho acabo de creure. Com a descansat ¿no ho es molt més aixó?

TEATRO MUNICIPAL

De portarse á cap l' idea—que té avuy l' Ajuntament,—¿no podria aprofitarse—algun d' aquests elements?

El tenor.

La tiple.

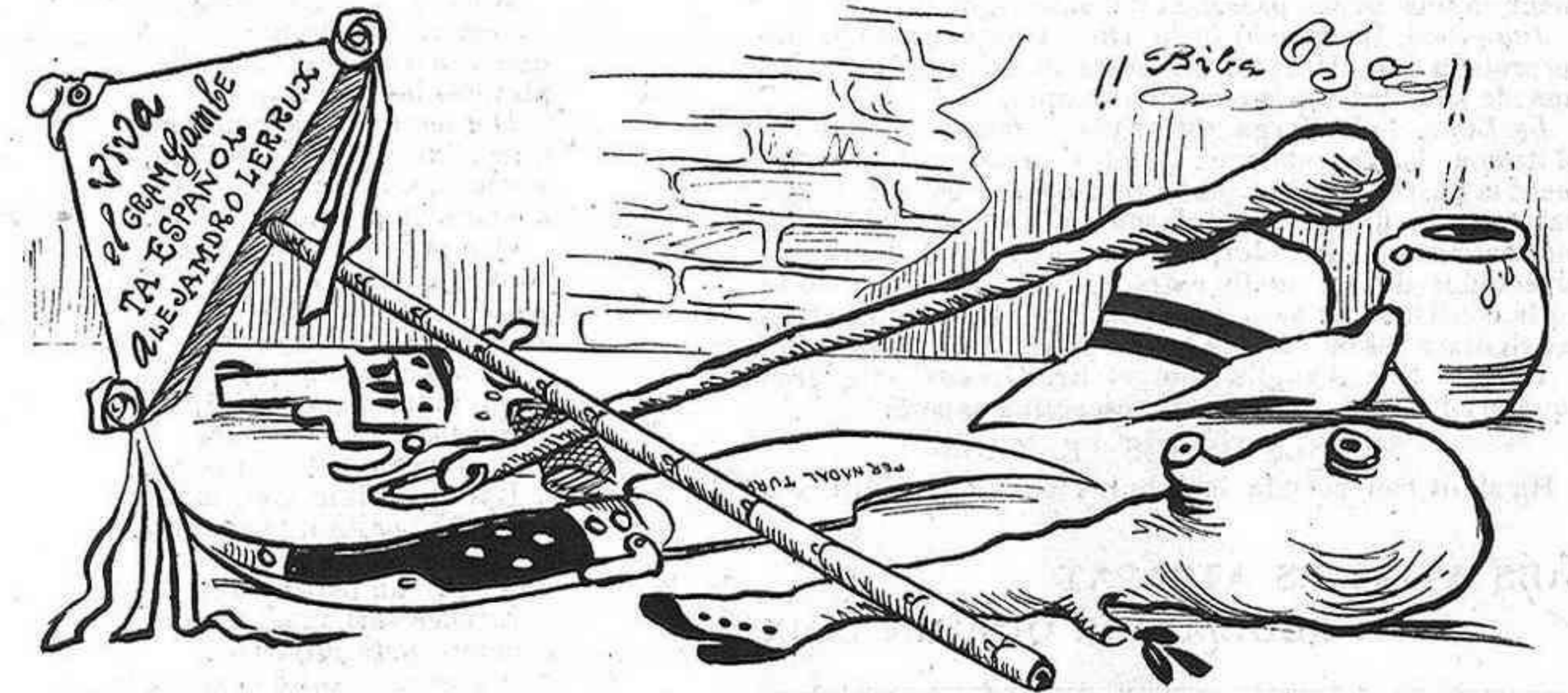
El barba.

El coro.

La claque.

Servey de guardarropia.

Un partiquí.

L' expendedor.

L' apuntador.

La característica.

joya dels infants. Y'l públich no 's va adaptar els sentiments dels protagonistas fins al final del tercer qu' es l' únich que conté alguna guspira de verdadera emoció.

No duptém de la sinceritat qu' enclou l' obra per part dels autors. Es possible també que reduhida á un acte hagués triomfat. De tots modos, en Creuhet, quinas condicions de dramaturch no li han sigut may regatejadas, té molt camp per corre y 'ns demostrará aviat que sab rescabarse de la ensopegada.

La música, passat del coro de noys y alguna melopea en el quadro final, no es tampoch de lo més afortunat que ha escrit el mestre Morera.

Els actors treballaren ab bona voluntat. La Jarque, donant relleu á las situaciones com sempre. En Piera, discret.

La decoració del primer acte, notable.

TÍVOLI.—(CIRCO EQÜESTRE)

El campeonat de lluytas internacionals á cárrech de una colecció de donas molt ben tornejadas, resulta un número plé d' atractiu.

Perque en lloch d' etgarraparse y desferse 'l monyo, com acostuman las fillas d' Eva quan se barallan, ellas ho fan de una manera artistica intatzable.

No son poch els espectadores que diuhen:—Jo també m' hi deixaría tirar á terra per qualsevulga de aquestas valentas!

NOVETATS

La companyia siciliana cada día aferma més las notables qualitats que posá de relleu desde la primera representació.

Cultiva l' art verista, ab una intensitat, ab una forsa d' expressió, ab un esclat de vida tan vibrant, que la ficció desapareix pera fer lloch exclussivament á la realitat. En el seu treball hi posan els valents artis-

tas tot el cos y tota l'ànima: els muscles, la sanch, els nervis y l'esperit enter.

¡Quina gran actriu la Mimi Aguglia!... ¡Quina riquesa de matissos dintre del seu art esclatant! ¡Quina identificació mes plena y penetrant ab tots els personatjes que representa!... Y ¿qué dirém del seu digne *partenaire*, el colossal Grasso? ¡Qué bé s'armonisan en aquelles escenas de passió, en las que semblan olvidar-se del públich pera viure l'obra! ¡Com caldejan l'ambient del teatro! ¡Com se'n empostan al públich sense necessitat de apelar may á cap de aquells recursos de receptal...

¿Y'ls demés actors? Tots en el seu punt, tots cooperant á unas execucions de conjunt que resultan veritables maravellas.

¿Que fá'l públich barceloní? ¿Cóm no ompla cada nit el teatro, considerant que molt difícilment tornarà á veure una companyia tan complerta, consagrada á un art per tots conceptes tan interessant?

Successivament ha anat posant las següents obras:

Feudalismo, la *Terra baixa*, del nostre Guimerá, transportada á Sicilia. Lo que pert el drama comparat ab l'original, ho guanya per la execució espléndida de la companyia.

Maruzza, dos actes, de'n Broggi. L'acció concentrada, rápida, palpitant de aquesta obra, y una interpretació volcánica 'ns recordá l'art japonés ab que 'ns admirá la companyia de la Sadi-Yacco.

Cavalleria rusticana, de Verga. Un prodigi de justesa verista: una interpretació que difícilment s'olvida.

Zolfara, de G. Sinópoli. No té la sinceritat de las anteriors y fins melodrameja; pero aixís y tot els actors ne treuhen tot el partit imaginable, distingint-se especialment en una escena passional del acte segón.

Juan José. La creació de'n Dicenta s'engrandeix interpretada pels sicilians. La escena de la mort es també una de aquelles que's recordan sempre.

La Lupa, de'n Verga, estrenada el passat dilluns, es el drama del sensualisme. En ell s'hi descapdella fatalment la passió que una dona sent pel seu gendre, al qui ha donat la filla pera fer-se'l seu més lliurement. El primer acte es plé de color, y l'ambient local domina al espectador de un modo extraordinari. El segon no té tanta consistencia; pero dona peu á que 'ls notables artistes sicilians fassin gala de sas facultats pera la tragedia.

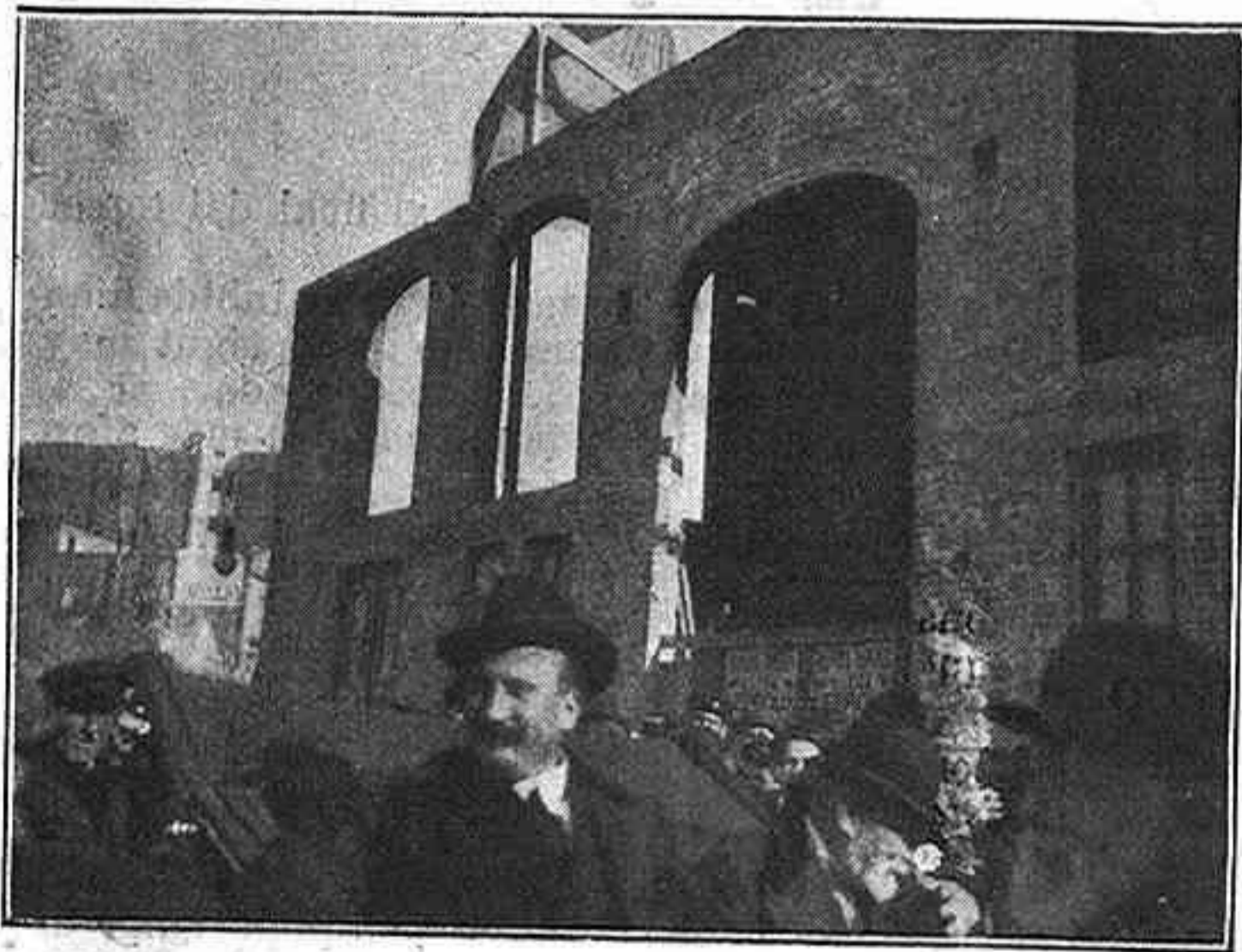
Tant la Sra. Aguglia com el Sr. Grasso estigueren aquella nit inimitables en sos respectus papers.

EN ELS DEMÉS TEATROS

Ha sigut ben rebuda la joguina en un acte titulada

MES AVIAT ES ATRAPAT

UN REDEMPTOR QUE UN COIX

—«Yo —digué l'home en el seu discurs.—he venido aquí como vosotros, á pie.»

Pero en veu baixa maná al cotxero que s'esperés y, acabada l'arenga, pujá al landó, y lá los *Chusepets!*, que aixó d'anar á pie no dona gayre.

Mentiras, del Sr. Linares, que s'ha estrenat á *Eldorado*.

En el *Cómich* s'ha posat en escena *Nuestra Señora de París*, utilisant el vistós decorat de'n Soler y Rovirosa, Vilomara, Moragas y Alarma.

Al *Nou* ha obtingut una acullida favorable *La guedeja rubia*, de Fiacro Iraizoz. Está basada en un quento de Bocaccio, es bastant escabrosa; pero la redimeix la seva primorosa forma literaria.

N. N. N.

DEMÁ ARRIBA!

La patria 'ns crida: ¿Qué fem?
Corrém, aném á esperar-lo!

Vingut fa poch de París
y de pas per Barcelona,
demá arriba'l *Noy de Tona*
en el tren de quarts de sis.

Per honrá al home eloqüent
que no torsa la espinada,
es precís que sa arribada
sigui un aconceixement.

Aneuhi, obrers oprimits
que, mentres els vius bagarros
van fumant els bons cigarros,
escupiu *escanya-pits*.

Aneuhi, tots els solters
qu'espereu que ploguin mobles.
Ell us dirá, en tots els pobles
com se fa per fer diners.

Aneuhi, tots els casats
y porteuhi la familia,
que'l matrimoni's concilia
ab totes las llibertats.

Digueu á vostras mullers
que deixin bruta l'aygüera,
y vagin, á la carrera,
á ocupá 'ls puestos primers.

Que per sa emancipació
convé qu'en públich se llensin,
y que, per ara, comensin
á anar darrera un *pendó*.

De mica en mica apendrán
de no viure esclavizadas,
y si están ben avensadas
més prompte's deslliurarán.

Las que crihin, dret al pit
que s'hi penjín las criaturas.
Las generacions futuras
han de fé un paper lluhit.

Es necessari que'l mon
s'enteri, pera jutjarnos,
que aquí ja avans de calsarnos
cada *nano* es un Dantón;

que 'ls nous soldats del Ideal
per tot la llevó esparraman;
que de petits, ja la maman
la *Revolució Social*.

Sens dupte que així ho fareu,
y lo apuntat mes amunt
fil per randa y punt per punt
com á conscients cumplireu.

Aneuhi tots, ciutadans,
á dá una proba patenta
de vostra adhesió valenta
al més gran dels xarlatans.

Aneu, y en compte de flós
feu de coloms una aviada...
Ja sabeu que á n'ell li agrada
molt el colomí ab arrós.

Procureuhi de portar
banderas y demés farro;
pero no hi porteu cap carro,
perque no us l'admeterá.

Ell, quan el poble no'l veu,
podrá viatjar en primera;
pro quan el poble l'espera
es demócrata y va á peu.

Ell, no ve aquí com alguns
á encéndrens per quatre puntas

ni á acabá á tiros las juntas
ni á sotraquejar difunts.
No vé aquí com molts valents,
ni ab en Moret té cap tracte,
ni ve á arrescarnos un' acta:
Vé á arrencar queixals y dents.
A rebre'l, donchs, ciutadans!
Demá arriba á Barcelona
el popular *Noy de Tona*,
el més gran dels xarlatans!

PEP LLAUNÉ

¡Bé'n varen fer de soroll pera prepararli l' arribada!
La *Gaceta del Celeste Imperio* per espay de quatre días vá
llansar al vol totas las campanas; els cassinos, que encare

l' segueixen,
tocavan el
bombo desafo-
radament; se
reclutavan
criaturas y do-
nas, s'empesti-
faren de anun-
cis totas las
cantonadas, y
una pluja de
prospectes la
vigilia, alfom-
brá la Rambla,
á l' hora en
qu' era mes
compacta la
concurrancia.

«Demá arri-
ba: aneulo á re-
bre.»

Se treuran
totas las ban-
deras, tocará
una murga,
s'aviarán co-
loms... Será
una moixigan-
ga vistosa,
atractiva y
propia pera
que l'abundan-
cia dels curio-
sos y els ba-
dochs supleixi
l' ausencia dels
republicans...

D' aquesta
comedia d' es-
pectacle, al re-
vés de tantas y
tantas altrás á
cárrech de la
mateixa em-
presa no se'n
fará pagar res. Que hi vaja tothom.

Y en efecte. A l' hora de l' arribada del imperial per-
sonatge s' omplí la plasseta de davant del baixador, y un
petit tros de una de las ayingudas laterals del Passeig de
Gracia.

En conjunt entre receptors y curiosos, unas sis mil
personas. L' hú per cent de la població total de Barce-
lona.

En compensació, cada hú dels que aclamavan al perso-
natje cridavan per cent.

Ni'l mes petit incident vá perturbar l' acte.
Ab lo qual se demostra que aquesta vegada las kábilas
anavan á la professó.

El Sr. Manzano no se'n sabia avenir.
Un día com el del diumenje passat, en que vá haverhi
manifestacions diverses, meetings distints y hasta la
professó de la Butlla y la tranquilitat més absoluta, y ni
la més mínima escena desagradable!
El Sr. Manzano se'n feya creus.
No n' hi ha pera tant, D. Francisco. ¿No sab aixó qué
vol dir? Senzillament, que á Barcelona val més el poble
que 'ls que 'l governan.

Diumenje va colocarse solemnement la primera pedra
de la nova Casa de Lactancia que ha de construhirse en
el carrer de las Corts.

¿Se construhirá l' edifici?
Ho preguntém, moguts per una llarga experiència,
perque de primeras pedras se'n colocan molts; pero la
major part no grillan.

Escoltin, senyors edils: á las que's troban en aquest
cas ¿no creuhen vostés que sería convenient anarlas des-
enterrant, ab la mateixa solemnitat ab que varen ser en-
terradas?

ELS NOYS DEL BIBERÓN

—¡Tan bé que 'ls anava aquest tractament, pobres xicots! Y obligarlos
á deixarlos!... Decididament, la joventut estudiantil no té cor... ni sab lo
qu' es amor de pare.

L' inspector
general de po-
licía Sr. Brasa
ha publicat
una circular
encaminada á
organisar las
Juntas de ve-
hins auxiliars
del cuerpo.

En ella ad-
verteix que 'ls
que desitjin
formar part de
ditas Juntas
haurán de so-
licitar la seva
inclusió en las
llistas que's
formarán al
efecte.

«Desde aho-
ra decimos, de-
seosos de equi-
vocarnos, que
nadie lo solici-
tará, porque en
Barcelona no
hay ya quien
conserve un áto-
mo de confianza
en las autori-
dades.»

Aquestas úl-
timas ratllas
que deixém en
castellá, no son
de la nostra
cullita.

Pertanyen al
Avi Brusi y
las autorisa
D. Teodoro ab

la seva firma.

Y es, per cert, una de las pocas vegadas que té rahó.
Pero si 'ls monárquichs diuhen aixó de las autoritats
monárquicas ¿té dirán els republicans?

Als Jochs F'ials de la Barceloneta, organissats per la
Lliga regional, hi assistiren alguns regidors lerrou-
xistas.

En la taula presidencial el Sr. Pinilla seya al costat
del Sr. Cambó.

El discurs del Sr. Agulló, president del Jurat, ab tot
y son carácter acentuadament catalanista, sigué extraor-
dinariament aplaudit.

Y per arrodonir la festa, 'l Sr. Magrinyá, regidor lerrou-
xista de la barriada guanyá 'l premi ofert pel rector de
aquella parroquia.

Vels'hi aquí una bona barreja de peix, en la panera de la *Solidaritat*.

En Canals l'altre dia va anar al Foment del Treball nacional á tocar á somatent contra 'l projectat tractat ab Alemanya.

El tal Canals es el lloch-tinent de 'n Maura.

Y en Maura es l'home polítich que essent enemich del tractat de comers ab Suissa, vá deixarlo passar per camanederia ab el govern lliberal.

De manera que 'ls del *Foment* podían dirli á n' en Canals:

¿A qué venen aquests sustos,
si 'ns heu de donar disgustos?

Y tant á n' ell com á n' en Maura, retirárl'hi 'l crédit punt en blanch. Políticament s' han declarat en bancarrota.

Els estudiants de Medicina, ab la cabalgata dels carros, van estendre per Barcelona una nota de bon humor.

Encare hi ha joventut... encare hi ha alegría.

Quan la bulliciosa comitiva arribá al Hospital clínic, els companys que allí 'ls esperavan els hi feren una acullida entusiasta.

Entre las cançons qu' entonaren, s' hi conta la següent:

«Quan el pare no te pá
la canalla, la canalla,
quan el pare no te pá
la canalla fá *ensenyá*.»

No hi ha que dir que aquesta cansó popular, adequadament esmenada, 's refereix als papás Ministre de Instrucció Pública, Rector de la Universitat y catedrático Morales, que s' havían empenyat en fer entrar de professors á sos respectius pimpollos, prescindint de oposicions y de tota proba académica.

Els estudiants varen ferne qüestió de dignitat, y han guanyat el plet.

No han acabat encare la carrera; pero s' ha de dir la veritat pura. Pera curar l' asquerosa malaltia del *nepotisme* hi tenen la má d' ángel.

Llegeixo:

«El gobernador civil ha dado nuevamente orden á la policia para que haga retirar de los sitios públicos todas las *máquinaz automáticas*.»

Vels'hi aquí que si l' ordre del Sr. Manzano 's compleix al peu de la lletra, haurán de retirarse la major part dels agents de l' autoritat.

Perque aquests fulanos que 's passejan amunt y avall, sense veure may res, fassin el favor de dirme: ¿qué son més que *máquinas automáticas*?

Els socis del Cassino Lliberal Monárquich, que poden contarse ab els dits de las mans, varen procedir l'altre dia á la designació de la nova junta directiva.

Com que 'n Pere Grau sembla que ha acabat la corda y la paciència, ha sigut elegit president efectiu 'l senyor Travé.

De alguna manera havían de premiarli 'ls espeternechs caciquistas del districte de Granollers.

Allá encare fuma... Pero aquí, per través que sigui, haurá de mamarse 'l dit.

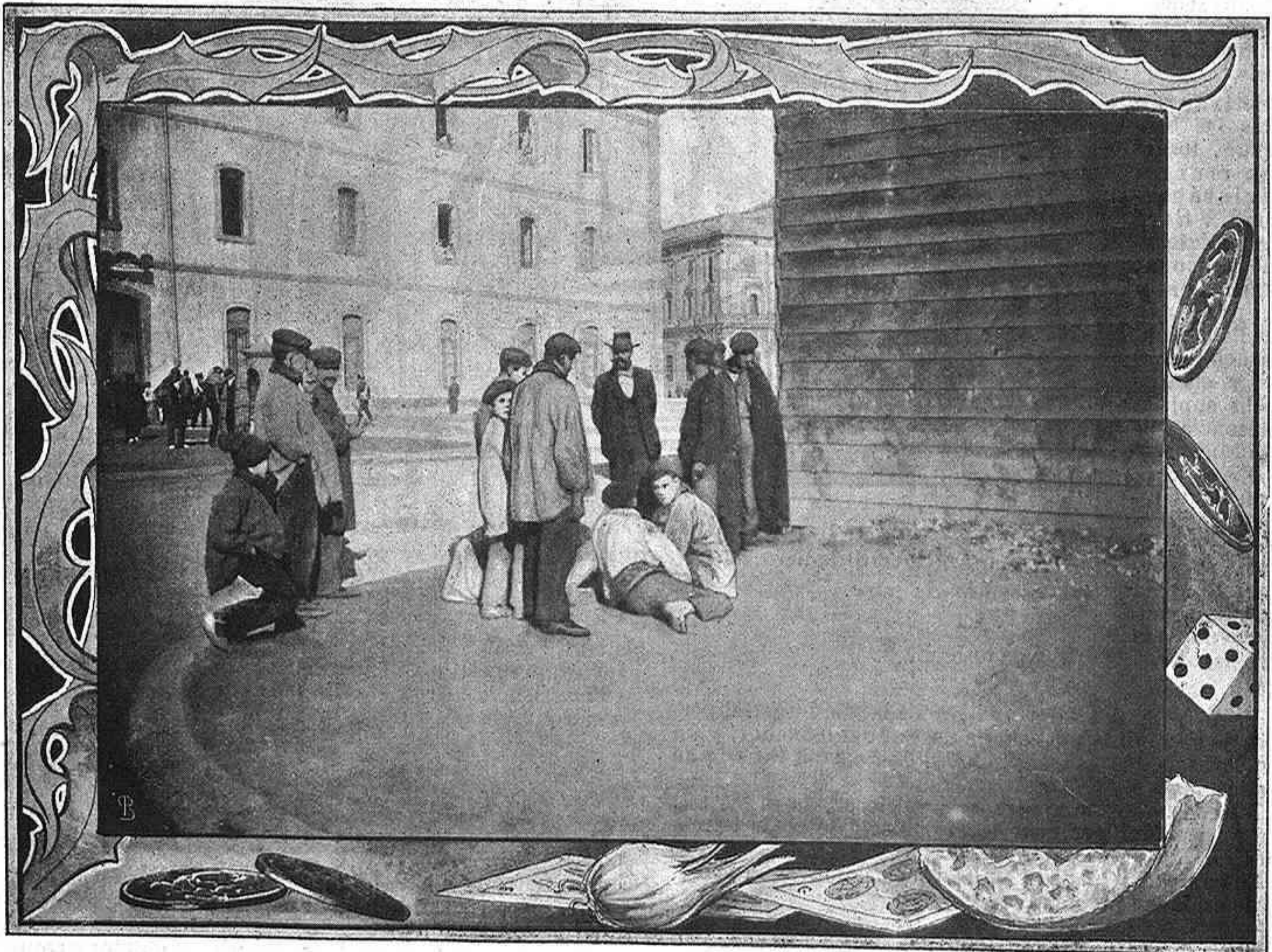
Se parla de la formació á Barcelona de un sindicat d' empresaris de pompas fúnebres.

Si bé 's mira es el que te mes rahó de ser, com á complement dels altres.

Si n' hi ha tants y tants qu' en vida ens explotan ¿per qué no ha d' havern'hi un que fassi lo mateix després de morts?

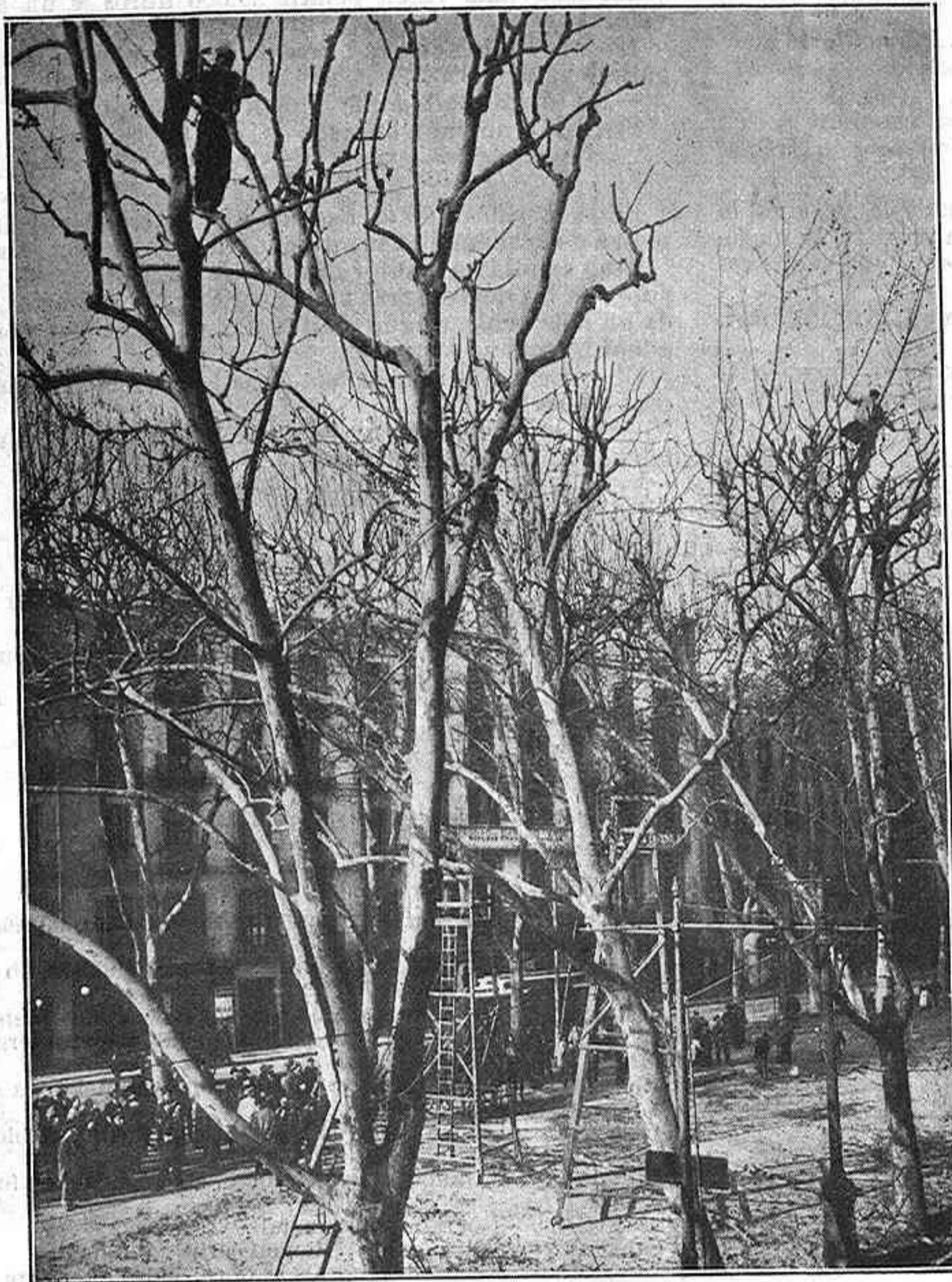
Si hi ha sindicats contra 'ls *consumidors* ¿per quina rahó no ha de havern'hi també contra 'ls *consumits*?

QUADRETS BARCELONINS

Una timba al ayre lliure.

PER LAS BRANCAS

Esquilant els plátanos de la Rambla.

Ha mort la dameta jova del Principal Sta. Mercé Viola. S'havia donat á conèixer ventatjosament, desempeyant el paper principal de *La dama d' Aragó*.

Era modesta com la flor qual nom portava. Y com ella també ha sigut flor de primavera y s'ha mustigat prompte.

El públich que pot gastar á penas s'acosta á *Novetats*. L'èxit immens, extraordinari, de la Companya Siciliana no li diu res, no'l treu del seu tonto ensopiment. Sens dupte espera presentarhi'l dia de la despedida.

Las companyas extranjeras que 'ns honran ab la seva visita, que tan puras fruicions ens proporcionan y tantas cosas ens ensenyan, haurían sempre de comensar la serie de las sevas funcions per la darrera.

***

En honor dels que tenen pochi diners, pero bon gust, hem de consignar que las galerias altas están casi sempre plenas.

Alguna diferencia ha de haverhi entre dos classes socials, á una de las quals el pes de la riquesa material sembla que l'ensorri, mentres que á l'altra la preponderancia del esperit sembla que l'enl' yri.

El nou Palau de Justicia es un cau de porqueria. L'Ajuntament ha retirat als tres individuos de las brigadas encarregats de la llimpiesa, y ningú ara s'cuida d'escombrarlo.

Perque, segons sembla, la Justicia que té unas balansas y una espasa, no té cap escombra.

Per tal motiu las penas del Códich Penal, per lo que respecta á Barcelona, s'han aumentat ab una de nova: la pena de infecció, que pot costar una malaltia y fins la mort als que freqüentin aquell edifici, tan suntuós per fora, tant pudent per dintre.

***

Un home molt ff de nás, deya l'altre dia al entrarhi:

—¡Quina peste! Bé 's coneix qu'en aquesta casa s'hi evacuan... moltas diligencias.

¡Ah!... Lo qu'es d'aquesta, si que la Solidaritat no se'n aixeca.

De Cuevas, nada menos que de Cuevas (poble de la provincia de Castelló de la Plana) ha arribat un enérgich escrit, en el qual varis senyors de aquella llunyana localitat protestan contra l'*infame contubernio*, el *engendro monstruoso*, el... etc., etc.

¡Ab quina lentitut caminan las cosas en aquesta nació!

Per lo que 's veu, encare á Cuevas no hi ha arribat aquella máxima tan bonica que aconsella als homes á no ficarse allá ahont no 'ls demanan.

Repasant qualsevol número de la *Gaceta Oficial del Celeste Imperio*:

<Felicitación á don Alejandro per tal cosa.

>Felicitación á don Alejandro per tal altra.

>Felicitación á don Alejandro per que al Congrés va parlar.

>Felicitación á don Alejandro per que á París no va dir res.

>Felicitación á don Alejandro per lo que probablement dirá un dia de aquestos.>

¿No n'hi ha per riure?

Jo, quan al café vull *El Progreso*, ¿saben qué dich?

—Noy, déixam el *Manual de felicitacions*.

Y'l mosso m'entén desseguida.

Dels banchs que al peu de las novas farolas eléctricas del passeig de Gracia varen construhirse, ja n'hi ha un de trossejat.

Si la malifeta es obra d'un salvatge, vituperém enérgicament el fet.

Ara, si l'atentat ha sigut comés per una persona de bon gust y enemiga dels adefessis, casi casi mereix un aplauso.

Llegeixo en *El Pro...* dich en la *Gaceta Oficial del Celeste Imperio*:

<La Universidad de Salamanca apenas tiene ya profesores...>

Ja ho saben, donchs, els catedráticos Srs. Unamuno, Rodríguez Miguel, Muñoz Orea, Gil y Robles, Maldonado, Dorado Montero y altres y altres en número de 40 ó 50. Son á Salamanca, pero... lo mateix que si no hi fossin. *Apenas* el món s'ha enterat de la seva existencia.

Parlant de l'arribada de don Alejandro, deya *El Liberal*: <En el andén del Apeadero aguardaban la llegada del exprés unas 600 personas.>

¡Apreta, manco!

Jo, qu'era al *Apeadero* en aquell precís moment, no sé si dirli que ment ó qu'es un gran embustero.

Pot triar el diari del *pleno éxito* lo que li sembli millor.

Y á propòsit del *Liberal*.

En el seu número del dilluns al vespre, s'hi llegeixen las següents estupendas ratllas:

«LA CUESTIÓN RELIGIOSA EN FRANCIA.

»El Ayuntamiento de un pueblo *del Piamonte* ha acordado quitar de las escuelas los crucifijos...»

¿Qué ho deu haver escrit aixó?

¿El mateix que va veure 600 personas esperant á don Alejandro en el andén del *Apeadero* del passeig de Gracia?

Sense haverne dit al Ajuntament una sola paraula, la *Gaceta* ha publicat l'autorizació pera construir un ferrocarril eléctric que, sortint del davant del Tívoli, vaji á parar á Sant Genís d' Agudells.

Y ab la més hermosa *bonhomie* del món, díu un diari, comentant la notícia:

«Es deliciós aixó de que 's fassi passar un ferrocarril per terrenos municipals, sense dirne una paraula al Municipi.»

En efecte; sí que n' es de deliciós.

Pero més deliciós será encare el presenciari com l' Ajuntament aguanta aquest atropello dels poders centrals y permet guapo guapo la execució de tan descabellat projecte.

¿Que no, diuhen? ¡Visquém y vejém!

Aún no asamos...

Sembla que á consecuencia de las preferencias excesivas que als artistas extrangers venen otorgantse, reyna tal descontent entre 'ls pintors espanyols, que no tindria res d'extrany que la inmensa majoría d' ells deixessin deserta la próxima Exposició d' Art.

Lo qual vol dir que, molt avans d' obrirse, tením ja *exposició*.

La de quedarnos sense *idem*.

Els tenors famosos no poden anar á América sense perills.

Després de la feta de 'n Carusso, de que s' ha ocupat la premsa de tot el mon, la del tenor Amadeo Bassi.

ÚLTIMA MODA

— Quatre quintars de sombrero
y dugas unsas de cap.
¡Sembla talment una ampolla
que tot s' ho ha gastat en tap!

Dirigintse als Estats Units á bordo de un vapor, no trobá millor manera de distreure's que jugar al baccarat y uns espavilats varen pelarli 26,000 duros y un anell valorat en mil.

Lo mes bonich es que 'l *divo*, al veure's plomat com un gall, deya:

—No sé, 'm sembla que m' han fet trampa.

Sr. Bassi: no val á badar!

En la *Española de la Lengua* hi havia que cubrir la plassa de académich vacant per defunció del poeta Grilo.

Eran candidats l' autor dramátich Ramos Carrión y l' autor de las desventuras nacionals Navarrorreverter, cada un dels quals tingué vuit vots, quedant per consegüent la votació empetada.

D' aquesta feta la *Española de la Lengua* ha esmenat el cant de las guatllas.

—Set per vuit—cantan aquests volátiles. Y 'ls académichs: vuit per vuit.

Xascarrillo de postres:

Espigolat en un periódich de París.

Una *demi-mondaine* galejava un espléndit collar de perlas. Algú li digué:

—¡Quántas ostras no han sigut menester pera reunir las perlas de aquest collar.

La *demi-mondaine* sonrihent ab malicia:

—No mes que una: 'l que vá regalárme'l.

NOTAS DE CASA

Almanachs rebuts:

Fábrica de tintas Lorilleux: un magnífich cromo, representant una dona.

Casa editorial Antoni J. Bastinos: un tomet ilustrat, ab varias produccions literarias.

Carbonell y Esteve: cromo-anunci d' una crema pera 'l calsat.

Casa Joseph Clausolles: gran planxa metálica ab un termómetro.

Biblioteca Miralles: Un elegantísim cromo-anunci de la *Enciclopedia Popular Económica*.

Casa Serra: cromo-anunci de la seva *Enofosforina*, ab bloch de fulla diaria.

Litografía N. Miralles: elegant cromo, ab calendari de fulla mensual.

La Artística: litografía sobre metall.

Sabadell y C.^a: un notable relleu en cartró, ab bloch.

Litografía-imprensa de Pedrals y Coca: hermosa figura de dona, ab calendari de fulla mensual.

Estrader y C.^a: gran cromo-anunci de la seva fábrica de xocolatas y bombons.

La *Industria*, imprenta y papereria de Manuel Tasis: una bonica composició modernista, ab calendari de fulla senmanal, y un petit calendariet de butxaca.

Tort y Carcassona, ortopedistas: calendari de cartera.

Eduart Doménech, fábrica de llibres ratllats y enquadernacions: Un relleu de molt bon gust, ab un gran bloch de fulla diaria, dedicat á la Premsa Catalana.

«Mechero Auer»: calendari de fulla mensual.

Almanach del «Diario del Comercio».

Farmacia de la *Cruz*: un llibret ilustrat.

Litografía Bastard: almanach de fulla mensual.

Almanach del Seguro, publicat per «El Defensor del Asegurado».

Imprenta Elzeviriana: almanach de fulla mensual, en paper secant.

J. Ll. Prunés: petit almanach-anunci del depilatori *Venus*.

Hem rebut, además:

10 *vales* de pa del «Centro general d' Expendedors de tociño», pera repartirlos entre personas necessitadas.

El cartell dels balls que la Societat «La Buena Sombra» donará al Teatro Apolo.

Targetas de convit pera 'l ball organísat per l' «Agrupació de Vaquers.»

Invitació pera assistir á la festa dels Jochs Florals de la Barceloneta.

La sardana de don Abelardo Coma ¡A *Torroella de Montgrí*!

Y el cartell dels balls *Infantil* y *Paré y Travestí* que l' antiga casa Aurigemma donará al teatro de Novetats la tarda y 'l vespre dels dijous gras.

A tots, las més expressivas gracias.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Obra nova de APELES MESTRES — Edició popular

CANTS INTIMS

Preu: UNA PESSETA

VELADAS DEL HOGAR

Cartas á Paquita

POR

MARCELO PRÉVOST

Un tomo en 8.º, Ptas. 8'50

MANUAL

DE

RESISTENCIA DE MATERIALES

ESTABILIDAD DE LAS CONSTRUCCIONES

POR EL INGENIERO Dr. GUIDO SANDRINELLI

Un tomo en 8.º, encuadernado, Ptas. 8

Medicina casera

REMEDIOS QUE CURAN

Un tomo en 8.º, encuadernado, Ptas. 1

J. BURGAS

LA CARN

Preu: 1 pesseta

J. BURGAS

JORDI ERÍN

Preu: 2 rals

J. BURGAS

VIDAMOR

Preu: 1 pesseta

EL TOCADOR MODERNO

Ramillete de 300 recetas

Ptas. 4

EL CONSEJERO DE LOS ENAMORADOS

Libro de cartas para los que tengan ó
deseen tener relaciones amorosas

Un tomo, Ptas. 1

CIENCIAS Y PACIENCIAS

PER

FRANCOI

*Secrets d' economia doméstica.—Remeyns fàcils y baratos.—Experiments de física recreativa
Fórmulas novas d' art culinari.—Jochs y entreteniments casulans*

Un tomo en octau, UNA PESSETA

¡ MAÑANA ! — ¡ MAÑANA SABADO !! — ¡ MAÑANA !

El popular semanario

LA CAMPANA DE GRACIA

publicará de

LERROUX

notables fragmentos del último y sensacional

DISCURSO ENTERO Y PRONUNCIADO EN LA CASA DE ÉL

ILUSTRADO CON NUMEROSAS CARICATURAS

Precio del número: 5 céntimos

¡¡ Id, id á comprarlo.... Id, id !!

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en llibransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravios, si no 's remet ademés un ral pera certificat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

L' ARRIBADA DE 'N LERROUX

6

DAVANT DEL OBJECTIU NO HI CABEN TRAMPAS

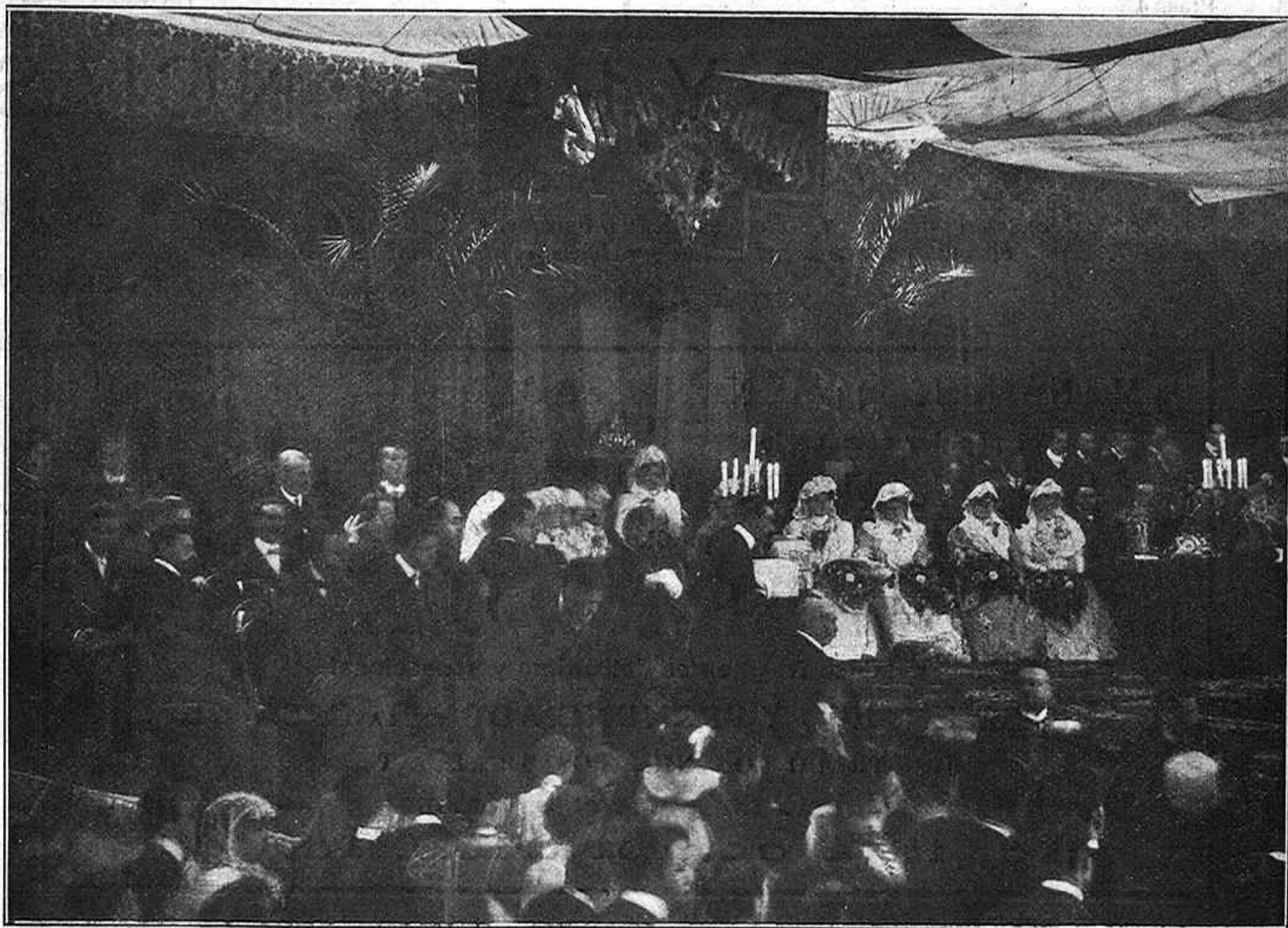

L' acompanyament al passar pel carrer d' Aragó — Al Passeig de Gracia, en direcció a la «Casa del Pueblo»

Com poden veure nostres lectors, aquestes dugas fotografias, reproducció fidel de la veritat, son presas, no a las 8 del matí, com algú ha donat a entendre, sinó en els moments en que la cosa havia arribat al punt més *brillant*.

A pesar de lo qual, vegis lo ample que camina el concurs, en un lloch tan estret com el carrer d' Aragó, y lo migrada que la manifestació resulta, vista en plé Passeig de Gracia.

A LA BARCELONETA

Jochs Florals organissats per la Delegació de la Lliga Regionalista

Acte de la repartició de premis, celebrat el passat diumenge en un tinglado del moll.